

at den høitærede Justitsminister opfatter Sagen saaledes; tværtimod, efter hans Udtalelser at dømme, kan man ikke andet end være meget veltilfreds med hans Optræden. Men Ulykken er, at naar man kommer til Kjernen i hans Foredrag, saa er der et „Men“, det vil sige, en Page, saa kan han egentlig ikke længere være med, saa komme alle disse Vanskeligheder og optaarne sig. Jeg beder den høitærede Justitsminister sætte sig ud over gammel Pragis og ikke lade Sundhedskollegiet og disse Mænd, som han kalder Videnskabsmænd, og som virkelig ere det, paa dette Omraade have altsor megen Indflydelse paa ham. Lad det være et Fingerring for den høitærede Minister, at det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds (Sagb) og jeg saavel som de ærede Forslagsstillere ere enige om denne Sag og indtrængende bede den høitærede Minister om at hjælpe os til, at et Lovforslag, som det her foreliggende, kan blive til virkelig Lov. Naar Mænd, der ellers i politiske Spørgsmaal ere uenige, her ere enige, saa maa dette i alt Fald for den høitærede Minister være et Vidnesbyrd om, at der hos dem maa være fuldt saa megen Alvor, Sandhed og Kjendskab til den Sag, hvorom der her er Tale. Som hos de Mænd, som den høitærede Minister ellers i Almindelighed henvender sig til. Dette skal ikke være nogen Bebreidelse imod, nei, jeg vil snarere vende det om og sige, at det skal være en Bøn til den høitærede Minister, fordi jeg meget godt kan forstaa, at han, der har levet her i Kjøbenhavn det meste af sin Tid, ikke har høvt Leilighed til paa en saa grundig Maade at sætte sig ind i en Sag som denne, som vi Andre, der bo udenfor Kjøbenhavn. Jeg betvivler ikke, at den høitærede Minister, hvis han havde høvt Leilighed til at se Sagen paa samme Maade som vi, da med den største Fornøielse vilde gaa ind derpaa, thi det tør ikke betvivles, at hans Kjærlighed til Menneſkeheden er lige saa stor som vor, og der er intet som helst Andet, der kan drive os. Vi ere Alle, hvilket Standpunkt vi end staa paa, og hvilke Samfundslag vi end høre til, enige om, ikke at ville vedtage en Lov, der skal give Bedrager Leilighed til at udøve deres Virksomhed og tumle sig om blandt Befolkningen til dens Fordærvelse. Vi ere vistnok Alle beſjælede af den Tanke, at vi ville fremme denne Sag for at gaane vore Medmennesker. Man skal ikke lukke Porten i for alle Andre end autoriserede Læger; thi alene det, at det er saa overmaade kostbart at faae en autoriseret Læge til at behandle sig, er Nok til, at mange Menneſker maa savne den Lægehjælp, som de i høieste

Grad kunde trænge til. Dette er et Moment, som man ikke maa glemme. Jeg vil indrømme, at i mange Tilfælde, hvor man søger en Kvakksalver, en uautoriseret Læge, vil den autoriserede Læge ligesaa godt kunne helbrede Bedkommende som Kvakksalveren, men man styrer at henvende sig til Lægen, fordi man ikke har Raad til at søge ham. Naar man da gjør det fuldstændig umuligt for Folk at henvende sig til Mænd, som i længere Tid have øvet sig i en saadan Virksomhed, samtibid med at de have en stor genial Ide om disse Ting, saa er det i mine Dine en Synd, man begaar mod hele Menneſkeheden. Jeg skal endnu henvende et Par Ord til den ærede sidste Læser. Det ærede Medlem sagde, at hele Lægevidensskaben er bygget helt igjennem paa det Praktiske, at der saa at sige ikke klæber nogen Theori ved den. Men tror det ærede Medlem da ikke, at Kvakksalveren, den uautoriserede Læge, er kommen til sin Erfaring akkurat paa samme Maade? Det turde dog være muligt, at de Kvakksalvere, som denne Lov vil tale til Fordeel for eller give Leilighed til at øve deres Virksomhed, have fuldt saa stor Pragis, som de allerfleste autoriserede Læger; thi det er jo en Selvfølge, at det ikke er igjennem theoretiske Studier, at disse Mænd ere come til deres Kundskaber, det er tværtimod stet igjennem den praktiske Erfaring i det daglige Liv, og det er netop derved, at jeg er kommen til at beundre visse Tilfælde i en saadan Grad, at, havde jeg ikke set dem med mine egne Dine, saa vilde jeg — i saa Henseende stiller jeg mig fuldkommen paa den høitærede Justitsministers Standpunkt — ikke have tvøet det, der stete; men jeg nødedes til at tro derpaa, fordi jeg saae det med mine egne Dine. Jeg vil her fremsætte et Tilfælde, i hvilket 3 Læger havde erklæret, at en Persons Haand var aldeles uhelbredelig, at den maatte sættes af, og hvor en Kvakksalver skaffede den Bedkommende en frisk og sund Haand. Det var et af de første Tilfælde, hvorved min Tanke alvorlig blev vaſt for denne Sags Bestaenhed; thi jeg vilde have anset det for en ven Umulighed, naar det, der stete, ikke havde ligget lige for mine Dine, og derfor kan jeg saa godt forstaa, at Andre, som ikke have set det, ikke kunne tro derpaa. Men, hvad jeg her har sagt, er sandt fra Ende til Anden, og jeg maa sige, at jeg ansaa denne Helbredelse næsten for et Mirakel. Jeg kan tilføje, at den Person, med hvem dette stete, var i Tjeneste hos en Mand, der holdt sin egen Huslæge, men fra det Dieblif af og lige til sin Grav veed jeg, at han selv tilligemed sit Lyende søgte Kvakksalveren, fordi det harmede ham, at